DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

5. marts 2009 *

I sag C-222/07,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) ved afgørelse af 18. april 2007, indgået til Domstolen den 3. maj 2007, i sagen:

Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA)

mod

Administración General del Estado,

procesdeltagere:

Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales

* Processprog: spansk.

Radiotelevisión Española (RTVE)

Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Egeda),

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans (refererende dommer), og dommerne J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, P. Kūris og L. Bay Larsen,

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. juli 2008,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA) ved abogado S. Muñoz Machado og procuradora M. Cornejo Barranco

— Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales ved abogados M.A. Albaladejo og M.E. Klimt samt procurador A. Blanco Fernández

— Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Egeda) ved abogados J. Suárez Lozano og M. Benzal Medina

— den spanske regering ved N. Díaz Abad, som befuldmægtiget

— den belgiske regering ved C. Pochet, som befuldmægtiget, bistået af avocat A. Berenboom og A. Joachimowicz

— den græske regering ved E.-M. Mamouna og O. Patsopoulou, som befuldmægtigede

— den franske regering ved G. de Bergues og A.-L. During, som befuldmægtigede

— den italienske regering ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato F. Arena

— den østrigske regering ved C. Pesendorfer, som befuldmægtiget

— den polske regering ved P.T. Kozek, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved E. Montaguti, R. Vidal Puig og T. Scharf, som befuldmægtigede

— EFTA-Tilsynsmyndigheden ved B. Alterskjær og L. Young, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 4. september 2008,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 12 EF og 87 EF samt artikel 3 i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 (EFT L 202, s. 60, herefter »direktivet«).

2 Anmodningen er indgivet i forbindelse med en sag anlagt af Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (herefter »UTECA«) til prøvelse af et kongeligt dekret, hvorefter tv-selskaber pålægges en forpligtelse til at afsætte 5% af det foregående års

driftsindtægter til finansiering af europæiske spillefilm, kortfilm og tv-film. Derudover skal 60% af denne finansiering gå til produktioner, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i Spanien.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 26. betragtning til direktiv 89/522 bestemmer:

»Medlemsstaterne kan fortsat, dersom de ønsker at favorisere et bestemt sprog, fastsætte strengere eller mere detaljerede regler, navnlig på grundlag af sprogkriterier, forudsat at disse regler er i overensstemmelse med Fællesskabets retsforskrifter og navnlig ikke finder anvendelse på retransmission af udsendelser fra andre medlemsstater.«

4 Syvende betragtning til direktiv 97/36 bestemmer:

»Bestemmelser om nye audiovisuelle tjenester skal være forenelige med dette direktivs overordnede målsætning om at skabe et retsgrundlag for den frie udveksling af tjenesteydelser.«

5 44. betragtning til direktiv 97/36 bestemmer:

»[…] Medlemsstaterne kan for så vidt angår de tv-spredningsforetagender, som hører under deres jurisdiktion, anvende mere detaljerede eller strengere bestemmelser på de områder, der er omfattet af dette direktiv, herunder bl.a. bestemmelser om gennemførelse af sprogpolitiske målsætninger. […]«

6 45. betragtning til direktiv 97/36 fastsætter:

»Målsætningen om at støtte den europæiske programindustri kan opfyldes i medlemsstaterne som led i struktureringen af deres tv-spredningstjenester, bl.a. ved at de pålægger visse tv-spredningsorganisationer en pligt til at varetage offentlige interesser, herunder pligt til i væsentligt omfang at investere i europæiske produktioner.«

7 Direktivets artikel 3, stk. 1, bestemmer:

»Medlemsstaterne kan for så vidt angår de tv-radiospredningsorganer, som hører under deres myndighed, indføre strengere eller mere detaljerede bestemmelser på de områder, der er omfattet af dette direktiv.«

8 Direktivets artikel 4, stk. 1, bestemmer:

»Medlemsstaterne skal, når det er muligt, med passende midler drage omsorg for, at tv-radiospredningsorganerne afsætter den største halvdel af den sendetid, der ikke består af nyheder, sportsbegivenheder og underholdningsudsendelser med konkurrencepræget islæt, reklame og tekst-tv-tjenester og teleshopping, til transmission af europæiske programmer som defineret i artikel 6. Under hensyn til tv-radiospredningsorganets ansvar over for seerne med hensyn til oplysning, uddannelse, kultur og underholdning skal denne andel opnås trinvis på grundlag af passende kriterier.«

9 Direktivets artikel 5 bestemmer:

»Medlemsstaterne skal, når det er muligt, med passende midler drage omsorg for, at tv-radiospredningsorganerne afsætter mindst 10% af den sendetid, der ikke består af nyheder, sportsbegivenheder og underholdningsudsendelser med konkurrencepræget islæt, reklame og tekst-tv-tjenester og teleshopping — eller alternativt efter medlemsstaternes valg, mindst 10% af deres programbudget — til europæiske programmer, der er fremstillet af producenter, som er uafhængige af disse organer. Under hensyn til tv-radiospredningsorganernes ansvar over for seerne med hensyn til oplysning, uddannelse, kultur og underholdning skal denne andel opnås trinvis på grundlag af passende kriterier; i denne forbindelse skal en passende andel forbeholdes programmer af ny dato, dvs. programmer, der udsendes senest fem år efter deres produktion.«

Nationale bestemmelser

10 Kongeligt dekret nr. 1652/2004 af 9. juli 2004 om godkendelse af bekendtgørelse om pligt til at bidrage til præfinansieringen af europæiske og spanske spillefilm, kortfilm og tv-film (Real decreto 1652/2004 por el que se aprueba el Reglamento que regula la inversión obligatoria para la financiación anticipada de largometrajes y cortometrajes cinematográficos y películas para televisión, europeos y españoles) (BOE nr. 174 af 20.7.2004, s. 26264) gennemfører delvist den spanske lovgivning på tv- og filmområdet. Denne lovgivning består af lov nr. 25/1994 af 12. juli 1994, hvorved direktiv 89/522/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed indføres i spansk ret (Ley 25/1994 por la que se incorpora al ordenamiento jurídico español la Directiva 89/552/CEE del Consejo, sobre la coordinación de disposiciones legales, reglamentarias y administrativas de los Estados miembros relativas al ejercicio de la actividad de radiodifusión televisiva) (BOE nr. 166 af 13.7.1994, s. 22342), som ændret ved lov nr. 22/1999 af 7. juni 1999 (BOE nr. 136 af 8.6.1999), og af anden tillægsbestemmelse i lov nr. 15/2001 af 9. juli 2001 om udvikling og fremme af filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor (Ley 15/2001 de fomento y promoción de la cinematografía y el sector audiovisual) (BOE nr. 164 af 10.7.2001, s. 24904).

11 Artikel 5, stk. 1, i lov nr. 25/1994, som ændret ved lov nr. 22/1999, bestemmer:

»1. Tv-selskaber afsætter 51% af den årlige sendetid til europæiske audiovisuelle produktioner.

Med henblik på opfyldelsen af denne forpligtelse afsætter tv-selskaberne hvert år mindst 5% af det foregående regnskabsårs driftsindtægter ifølge driftsregnskabet til finansiering af europæiske spillefilm og tv-film.«

12 Efter den ændring, der blev indført ved anden tillægsbestemmelse i lov nr. 15/2001, blev artikel 5, stk. 1, andet afsnit, i ovennævnte lov erstattet af følgende bestemmelser:

»Tv-selskaber, som har det redaktionelle ansvar for tv-kanaler, hvis sendeflade omfatter nyere spillefilm, dvs. film, som højst er syv år gamle regnet fra produktionsdatoen, afsætter hvert år mindst 5% af det foregående års samlede driftsindtægter til præfinansiering af produktionen af europæiske spillefilm, kortfilm og tv-film, herunder sådanne produktioner, som er omhandlet i artikel 5, stk. 1, i lov om udvikling og fremme af filmproduktion og den audiovisuelle sektor. 60% af dette finansieringsbidrag anvendes på produktioner, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i Spanien.

I denne lov forstås ved tv-film audiovisuelle produktioner, der har samme karakteristika som spillefilm, dvs. afsluttede produktioner af en varighed på mere end 60 minutter, men som ikke udnyttes kommercielt til fremvisning i biografer; ved driftsindtægter forstås indtægter vedrørende programmer og driften af den eller de kanaler, som er omfattet af finansieringsforpligtelsen, i henhold til de reviderede driftsregnskaber herfor.

Regeringen kan efter høring af alle berørte sektorer ved bekendtgørelse fastsætte, hvilken varighed en audiovisuel produktion skal have for at kunne anses for en tv-film.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

13 UTECA har anlagt sag til prøvelse af kongeligt dekret nr. 1652/2004 ved Tribunal Supremo. I stævningen har UTECA nedlagt påstand om, at såvel det kongelige dekret som de lovbestemmelser, dekretet er vedtaget i medfør af, er ugyldige. UTECA har gjort gældende, at de foreskrevne investeringsforpligtelser både er i strid med den spanske forfatning og visse fællesskabsbestemmelser.

14 Såvel Administración General del Estado (den almindelige statslige forvaltning) som Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales Españoles (faglig sammenslutning af spanske producenter af audiovisuelle værker) og Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (selskab, der forvalter ophavsrettigheder for producenter af audiovisuelle værker), hvilke sidstnævnte er indtrådt i sagen til støtte for påstanden om, at de anfægtede bestemmelser er gyldige, har bestridt UTECA's anbringender.

15 Tribunal Supremo, der dels er i tvivl om omfanget af medlemsstaternes beføjelser til at foreskrive strengere regler på de ved direktivet samordnede områder, navnlig henset til dets artikel 3, stk. 1, og dels rejser det spørgsmål, hvorvidt forpligtelsen til at øremærke 60% af den obligatoriske finansiering til produktioner, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i Kongeriget Spanien, er forenelig med artikel 12 EF og 87 EF, har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Kan medlemsstaterne i medfør af [direktivets] artikel 3 […] pålægge tv-selskaber en forpligtelse til at afsætte en procentdel af deres driftsindtægter til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er en national bestemmelse, som foruden den nævnte finansieringsforpligtelse også forbeholder 60% af denne obligatoriske finansiering til spansksprogede produktioner, da i overensstemmelse med direktivet og artikel 12 EF, sammenholdt med traktatens øvrige særlige bestemmelser?

3) Udgør en forpligtelse i henhold til en national bestemmelse, hvorefter tv-selskaber pålægges at afsætte en procentdel af deres driftsindtægter til præfinansiering af spillefilm, hvoraf 60% skal anvendes specifikt på spansksprogede produktioner, som for størstepartens vedkommende produceres af den spanske filmindustri, en statsstøtte til fordel for den spanske filmindustri i artikel 87 EF's forstand?«

Det første og det andet spørgsmål

16 Med det første og det andet præjudicielle spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om direktivet, og navnlig artikel 3 heri, samt artikel 12 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter tv-selskaber pålægges en forpligtelse til at anvende 5% af deres driftsindtægter til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, og nærmere bestemt at anvende 60% af disse 5% til produktioner, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i denne medlemsstat.

17 Det skal indledningsvis bemærkes, at direktivet ikke indeholder nogen bestemmelser, som regulerer, i hvilken udstrækning en medlemsstat kan pålægge tv-selskaber en forpligtelse til at afsætte en del af deres driftsindtægter til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, eller til film, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i denne medlemsstat. Direktivets artikel 4 og 5 vedrører navnlig ikke en sådan situation.

18 I henhold til direktivets artikel 3, stk. 1, har medlemsstaterne for så vidt angår de tv-radiospredningsorganer, som hører under deres myndighed, endvidere mulighed for at fastsætte mere detaljerede eller strengere regler på de områder, som er omfattet af direktivet. En sådan kompetence skal imidlertid udøves under overholdelse af de ved EF-traktaten sikrede grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning dom af 28.10.1999, sag C-6/98, ARD, Sml. I, s. 7599, præmis 49, og af 17.7.2008, sag C-500/06, Corporación Dermoestética, Sml. I, s. 5785, præmis 31).

19 Endelig skal det bemærkes, at direktivet ikke indeholder en fuldstændig harmonisering af de heraf omfattede områder, men at det fastsætter mindsteregler for alle udsendelser fra Det Europæiske Fællesskab bestemt til modtagelse i Fællesskabet (jf. i denne retning dom af 9.2.1995, sag C-412/93, Leclerc-Siplec, Sml. I, s. 179, præmis 29 og 44, og af 9.7.1997, forenede sager C-34/95 — C-36/95, De Agostini og TV-Shop, Sml. I, s. 3843, præmis 3).

20 Heraf følger, at uanset om en foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, der er truffet af en medlemsstat, henhører under de områder, der er omfattet af direktivet, har medlemsstaterne i princippet fortsat kompetence til at vedtage en sådan foranstaltning, forudsat at de iagttager de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder.

21 Det skal således undersøges, om en sådan foranstaltning iagttager disse grundlæggende friheder.

22 Hvad angår en medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, der forpligter tv-selskaberne til at afsætte 5% af deres driftsindtægter til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, indeholder de akter, der er fremlagt for Domstolen, ikke nogen oplysninger, der beviser, at en sådan foranstaltning i praksis udgør en restriktion af en af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder.

23 Det skal desuden understreges, at det fremgår af syvende betragtning til direktiv 97/36 sammenholdt med 45. betragtning hertil, at hovedformålet med direktivet er at skabe et retsgrundlag for den frie udveksling af tjenesteydelser, samtidig med at der bl.a. henvises til formålet om at »støtte den europæiske programindustri«, hvilket bl.a. kan opnås gennem en »pligt til i væsentligt omfang at investere i europæiske produktioner«.

24 I det omfang en foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, indeholder en forpligtelse til at anvende 60% af de 5% af driftsindtægterne, der er øremærkede til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, til produktioner, hvis originalsprog er et af den omhandlede medlemsstats officielle sprog, udgør den, som anført af generaladvokaten i punkt 78-87 i forslaget til afgørelse, derimod en restriktion af flere grundlæggende friheder, nemlig den frie udveksling af tjenesteydelser, etableringsfriheden, de frie kapitalbevægelser og arbejdskraftens frie bevægelighed.

25 En sådan restriktion af en ved traktaten sikret grundlæggende frihed kan imidlertid begrundes, hvis den varetager tvingende almene hensyn, og hvis den er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det formål, som den forfølger, og ikke går videre end nødvendigt for at nå dette mål (dom af 13.12.2007, sag C-250/06, United Pan-Europe Communications Belgium m.fl., Sml. I, s. 11135, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

26 Ifølge den spanske regering er den i hovedsagen omhandlede foranstaltning begrundet i formål af kulturel art med henblik på beskyttelse af mangfoldigheden i det spanske sprog.

27 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Domstolen har anerkendt, at det af en medlemsstat forfulgte formål om at beskytte og fremme et eller flere officielle sprog udgør et tvingende alment hensyn (jf. i denne retning dom af 28.11.1989, sag C-379/87, Groener, Sml. I, s. 3967, præmis 19, og dommen i sagen United Pan-Europe Communications Belgium m.fl., præmis 43).

28 Som generaladvokaten har anført i punkt 91 i forslaget til afgørelse, har også fællesskabslovgiver anset et sådant formål for lovligt, hvilket fremgår af 26. betragtning til direktiv 89/552 og 44. betragtning til direktiv 97/36.

29 En medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede er egnet til at nå dette mål, for så vidt som der dermed indføres en forpligtelse til at investere i spille- og tv-film, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i denne medlemsstat.

30 Under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, går den omhandlede foranstaltning heller ikke ud over, hvad der er nødvendigt for nå det nævnte mål.

31 En medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvormed tv-selskaberne pålægges en forpligtelse til at anvende 60% af de 5% af driftsindtægterne, der er øremærkede til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, til produktioner, hvis originalsprog er et af den omhandlede medlemsstats officielle sprog, berører således kun 3% af tv-selskabernes driftsindtægter. Der er ikke nogen af de akter, som er fremlagt for Domstolen, der indeholder oplysninger, der kan begrunde, at denne procentdel er uforholdsmæssig i forhold til det mål, som søges opnået.

32 I modsætning til det, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har anført, går en medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede heller ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå de forfulgte mål, alene på grund af den omstændighed, at den ikke indeholder kriterier, der kan klassificere produktionerne som »kulturgoder«.

33 Sprog og kultur er nemlig uløseligt forbundet, hvilket bl.a. fremgår af konventionen om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed, som blev vedtaget på UNESCO's generalkonference i Paris den 20. oktober 2005, og som på vegne af Fællesskabet blev godkendt ved Rådets afgørelse 2006/515/EF af 18. maj 2006 (EUT L 201, s. 15). Det fremgår af 14. betragtning i konventionens præambel, at »sproglig mangfoldighed er en væsentlig del af den kulturelle mangfoldighed«. Det mål, som en medlemsstat forfølger, og som består i at beskytte og fremme et eller flere af medlemsstatens officielle sprog, skal således ikke nødvendigvis være forbundet med andre kulturelle kriterier med henblik på at begrunde en restriktion af en af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder. I den foreliggende sag har Kommissionen endvidere ikke været i stand til at præcisere, hvad disse kriterier konkret skulle være.

34 En medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede går heller ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det forfulgte mål, blot fordi modtagerne af finansieringen overvejende er filmproducenter, der er etablerede i denne medlemsstat.

35 Som anført af generaladvokaten i punkt 110 i forslaget til afgørelse, er der i den omhandlede foranstaltning således tale om et sprogligt kriterium.

36 Den omstændighed, at et sådan kriterium kan være en fordel for de filmproducentselskaber, som arbejder på det i kriteriet omhandlede sprog, og som dermed i praksis for det meste kan være selskaber fra den medlemsstat, hvor dette sprog er et officielt sprog, står i nøje sammenhæng med det forfulgte mål. En sådan situation er ikke i sig selv et bevis for, at den i hovedsagen omhandlede foranstaltning er uforholdsmæssig i forhold til formålet. Hvis dette var tilfældet, ville det tvingende almene hensyn, som en medlemsstat forfølger med formålet om at beskytte og fremme et eller flere af sine officielle sprog, blive berøvet sit indhold.

37 Hvad endelig angår artikel 12 EF, som indeholder det almindelige forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, og som den forelæggende ret ligeledes har anmodet om en fortolkning af, skal det bemærkes, at denne bestemmelse kun kan anvendes selvstændigt på forhold omfattet af fællesskabsretten, for hvilke traktaten ikke indeholder særlige bestemmelser om forbud mod forskelsbehandling (dom af 11.1.2007, sag C-40/05, Lyyski, Sml. I, s. 99, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

38 Princippet om forbud mod forskelsbehandling er imidlertid blevet gennemført på områderne for henholdsvis arbejdskraftens frie bevægelighed, etableringsretten, den frie udveksling af tjenesteydelser og den frie bevægelighed for kapital ved artikel 39, stk. 2, EF, artikel 43 EF, 49 EF og 56 EF (jf. angående artikel 39, stk. 2 EF Lyyski-dommen, præmis 34, angående artikel 49 EF dom af 11.12.2003, sag C-289/02, AMOK, Sml. I, s. 15059, præmis 26, og angående artikel 43 EF og 56 EF dom af 10.1.2006, sag C-222/04, Cassa di Risparmio di Firenze m.fl., Sml. I, s. 289, præmis 99).

39 Eftersom det følger af det ovenfor anførte, at en medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede ikke er i strid med de nævnte traktatbestemmelser, kan den heller ikke betragtes som værende i strid med artikel 12 EF.

40 Det første og det andet spørgsmål skal derfor besvares med, at direktivet, og navnlig dets artikel 3, samt artikel 12 EF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter tv-selskaber pålægges en forpligtelse til at afsætte 5% af deres driftsindtægter til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, og nærmere bestemt at anvende 60% af disse 5% til produktioner, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i denne medlemsstat.

Det tredje spørgsmål

41 Med det tredje præjudicielle spørgsmål spørger den forelæggende ret nærmere bestemt, om artikel 87 EF skal fortolkes således, at en medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter tv-selskaber pålægges en forpligtelse til afsætte 5% af deres driftsindtægter til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, og nærmere bestemt at anvende 60% af disse 5% til produktioner, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i denne medlemsstat, udgør statsstøtte til denne medlemsstats filmindustri.

42 Det skal bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at kvalificering som støtte forudsætter, at alle de i artikel 87 EF omhandlede betingelser skal være opfyldt. For det første skal der være tale om støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler. For det andet skal denne støtte kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater. For det tredje skal den give modtageren en fordel, og for det fjerde skal den fordreje eller true med at fordreje konkurrencen (jf. dom af 24.7.2003, sag C-280/00, Altmark Trans og Regierungspräsidium Magdeburg, Sml. I, s. 7747, præmis 74 og 75 og den deri nævnte retspraksis).

43 Det fremgår nærmere bestemt af Domstolens praksis, at alene fordele, der direkte eller indirekte ydes ved hjælp af statsmidler, skal betragtes som støtte i henhold til artikel 87, stk. 1, EF. Den sondring, der i denne bestemmelse foretages mellem »statsstøtte« og »støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«, betyder nemlig ikke, at alle de fordele, der indrømmes af en stat, udgør støtte, uanset om de er finansieret ved hjælp af statsmidler eller ej. Sondringen har alene til formål at sikre, at støttebegrebet ikke alene omfatter støtte ydet direkte af staten, men ligeledes støtte ydet af offentlige eller private organer, der er udpeget eller oprettet af staten (dom af 13.3.2001, sag C-379/98, PreussenElektra, Sml. I, s. 2099, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).

44 Den fordel, som en medlemsstats filmindustri kan drage af en medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, udgør imidlertid ikke støtte, der

er ydet direkte af staten eller af offentlige eller private organer, der er udpeget eller oprettet af denne stat.

45 Denne fordel er nemlig en følge af anvendelsen af en generel ordning, som pålægger offentlige såvel som private tv-selskaber en forpligtelse til at afsætte en procentdel af deres driftsindtægter til præfinansiering af spille- og tv-film.

46 Da en medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede finder anvendelse på offentlige tv-selskaber, fremgår det heller ikke, at den omhandlede fordel er afhængig af de offentlige myndigheders kontrol med disse selskaber eller af direktiver, som de nævnte myndigheder retter til sådanne selskaber (jf. analogt dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, van der Kooy mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 37).

47 Det tredje spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 87 EF skal fortolkes således, at en medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter tv-selskaber pålægges en forpligtelse til at afsætte 5% af deres driftsindtægter til præfinansiering af europæiske spillefilm og tv-film, og nærmere bestemt at anvende 60% af disse 5% til produktioner, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i denne medlemsstat, ikke udgør statsstøtte til denne medlemsstats filmindustri.

Sagens omkostninger

48 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

1) **Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997, og navnlig artikel 3 heri, samt artikel 12 EF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter tv-selskaber pålægges en forpligtelse til at afsætte 5% af deres driftsindtægter til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, og nærmere bestemt at anvende 60% af disse 5% til produktioner, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i denne medlemsstat.**

2) **Artikel 87 EF skal fortolkes således, at en medlemsstats foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter tv-selskaber pålægges en forpligtelse til at afsætte 5% af deres driftsindtægter til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, og nærmere bestemt at anvende 60% af disse 5% til produktioner, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i denne medlemsstat, ikke udgør statsstøtte til denne medlemsstats filmindustri.**

Underskrifter